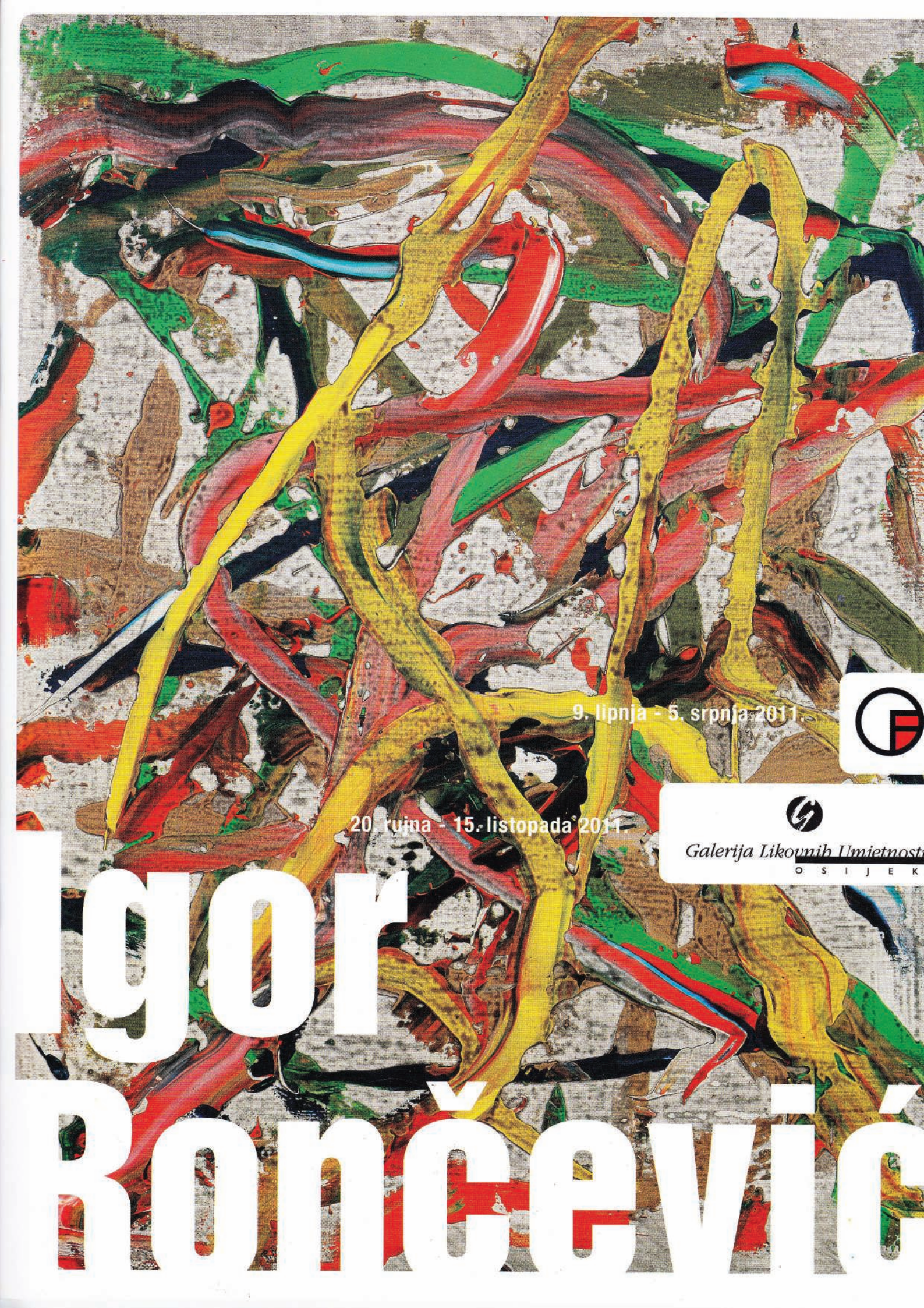

9. lipnja - 5. srpnja 2011.

20. rujna - 15. listopada 2011.

Galerija Likovnih Umjetnosti
OSIJEK

Igor Rončević

Rončević - slikar sublimnog izraza

Milan Bešlić

Da je Igor Rončević svoje slikarstvo stvarao na premisama moderne kolorističke tradicije, kao i onima na kojima su izgrađene postmodernističke vrijednosti dobro su znane činjenice što i ovom prigodom trebamo reći jer su involvirane u njegovom djelu kao temeljne sastavnice. Međutim, podsjećamo na njih i zato jer se "izlistavaju" u svakom ciklusu, pa i u ovom zadnjem naslovljenom „Dulčićevi fragmenti“. U ovoj seriji slika stvaranih u prošloj 2010. i u ovoj 2011. godini ciklus je osnažen slikarskim iskustvom u produhovljenoj ljepoti pigmenta i još zornije potvrđuje taj specifično rončevićevski trag s paradigmatiskim konotacijama u suvremenoj hrvatskoj likovnoj umjetnosti.

Nije ga stoga nimalo slučajno Antun Marčić, zacijelo jedan od najpučenijih, a i najdosljednijih tumača Rončevićeva slikarstva (uz Evelinu Turković i Ivicu Župana) nazvao – „slikarom – aristokratom“. Ovaj slikar generacijski suputnik i kolegijalni suputnik po istim (ili sličnim?!) mukama u traženju vlastitog stvaralačkog identiteta još iz zajedničkih studenskih dana, ovom ga je spretnom kovanicom „definirao“ u toj njegovoj izdvojenoj poziciji koja se u pojedinim fazama, a i u cjelovitom opusu pokazuje kao jedinstveno likovno iskustvo koje možemo sažeti u sintagmi - Rončevićev slučaj.

A što pod tim „slučajem“ možemo pročitati? I što nam on govori? Primjerice, da je upravo svojim „slučajem“ otkrivao vlastiti slikarski postupak kojim je istraživao zavidljivo izdržljivost slike, unatoč tome što ju je, paradoksalno rečeno, „poništao“ slikajući ili što je relativiziranjem samog slikarskog postupka, a napose motivskog predloška, produbljivao smisao i postupka i slike usustavljajući ih u njihovoj gotovo apsolutističkoj poziciji i kao svoje stajalište na kojemu je gradio čvrsto slikarsko uvjerenje da medij slike „funkcionira“ na svim komunikacijskim „kanalima“ u slikarski izgrađenoj, kultiviranoj i likovno vitalnoj interpretaciji.

Ili pak i to što je iznimnom dosljednošću sizifovski ustrajao u istraživanju medija

slike u njezinim graničnim mogućnostima stvarajući, međutim, u njoj prostor apsurda, već jedan posve drugačiji prostor, novi i stvarniji jer je imaginativniji i prožet golemom ludičkom energijom, pa time i izazovniji i slobodniji, dakle, graditeljski i stvaralački prostor svojega slikarstva. A tim prodiranjem u njegovu strukturu nužno je usavršavao i svoje slikarsko umijeće u sofisticirani jezik čvrste likovne sintakse. Taj jezik pretpostavlja umijeće kojim „ispisuje“ u prepoznatljivom rukopisu kreativno načelo svojega stvaralaštva koje ga je i uzvisilo u superiornog znalca likovnog postupka i time dalo legitimitet onoj Marčićevoj tvrdnji o aristokratskom slikaru.

A tamo se uputio i slikar duhovni „zamaš“, dakle, prema „nespojivoj“ asimilaciji različitih i brojnih likovnih elemenata, i u amalgamiranju heterogenih stilskih obilježja, materijala i postupaka sintetizirajući ih vještim potezima kista u lucidnu poantu svojega djela, u njegovu likovnu i semantičku stvarnost.

Tim je slikarskim postupkom, da ne kažemo u toj „nemogućoj misiji“ i stvarao intrigantne cikluse koje je kritika prepoznala već na njegovim prvim samostalnim izložbama i apostrofirala kao gradbenu komponentu Rončevićevog likovnog izraza jer se u njemu i iščitavala već spominjana postmodernistička „doktrina“ kroz tu specifičnu, a već i tada

(80-tih godina!) visoko vrednovanu slikarevu praksu. Naime, Rončević je prepoznat kao osebujući postmodernistički autor koji je znalčki i inventivno baštiniio njezino naslijeđe kao svoju kreativnu popudbinu i kao takav je akceptiran, ne samo na hrvatskoj likovnoj sceni, već i u relevantnim kataloškim pregledima i knjigama suvremene europske i američke umjetnosti na čijim stranicama, osim njegovog, čitamo i imena njezinih najistaknutijih protagonista: Kiefera, Richtera, Imendorfa, Baselitza, Polke, Dokupila...i drugih.

U istraživanju slikarskog postupka Rončević je i iskušavao njegove izražajne mogućnosti koristeći se raznim i brojnim materijalima i sredstvima, klasičnim ulje-

nim i pastelnim bojama i suvremenim akrilom, apliciranjem organskih i umjetnih materijala...i dr. Naime, tim je smionim kombinacijama radikalno problematizirao njegovu funkciju u proizvodnji slike, odnosno, i u stvaranju novog i drugačijeg percipiranja medija slike u suvremenom likovnom kontekstu čime je znatno doprinio upravo njegov „slučaj“ kao prilog tezi da je taj medij aktualan, pa i atraktivan. U tom nastojanju fasciniralo je stvaralačko bujanje likovnih inačica u maštovitim oblicima koji relativiziraju svoje ishodište od simboličkog, asocijativnog, narativnog naglašavajući u svakom ciklusu njegovu likovnu komponentu. Upravo tim specifično rončevićevskim postupkom kao slikarskom „taktikom“ znalčki je i superiorno, duhovito i ironično, kultivirano i nonšalantno otkrivao i svoju iskonsku slikarsku prirodu kojoj je medij slike prostor stvaralačke slobode.

Stoga relativizacijom motivskog predloška nastoji likovne vrijednosti slike apostrofirati smionim kolorističkim varijacijama i ludičkim potezima kista stvarajući bizarna semantička „polja“ koja emaniraju oblicima iracionalne i tajanstvene provenijencije.

No, kao što je već rečeno, svaki novi Rončevićev ciklus nije otkrivao samo tu specifičnost njegove imaginacije već i inventivnu interpretaciju znaka kontekstuiranog u višeslojnom prostoru slike u kojemu je upravo taj odnos znaka i prostora stvarao njezine nove likovne i semantičke vrijednosti.

Ili, kako to precizira Jose Ortega y Gasset: „Draž slikarstva je upravo u njegovoj vječnoj tajnovitosti koju bez prestanka pokušavamo odgonetnuti, tražeći skrivene razloge u svemu što vidimo, i zato nam mnoštvo značenja navire s platna... Jednom riječju, slika nam neprestano šalje znakove.“

Zacijelo Rončevićev primjer u suvremenoj hrvatskoj umjetnosti pokazuje i jedinstvenu ustrajnost u svojim načelima i njihovo dosljedno ostvarenje. Igor Rončević te je vrijednosti stvarao svojim specifičnim postupkom kojim je znalčki izrazio svoja duhovna i intelektualna stremljenja tražeći u mediju slike uvijek novi smisao.

Trpki violet, 2010.
akrilik na platnu,
100 x 81 cm.

Plava slika c., 2011.

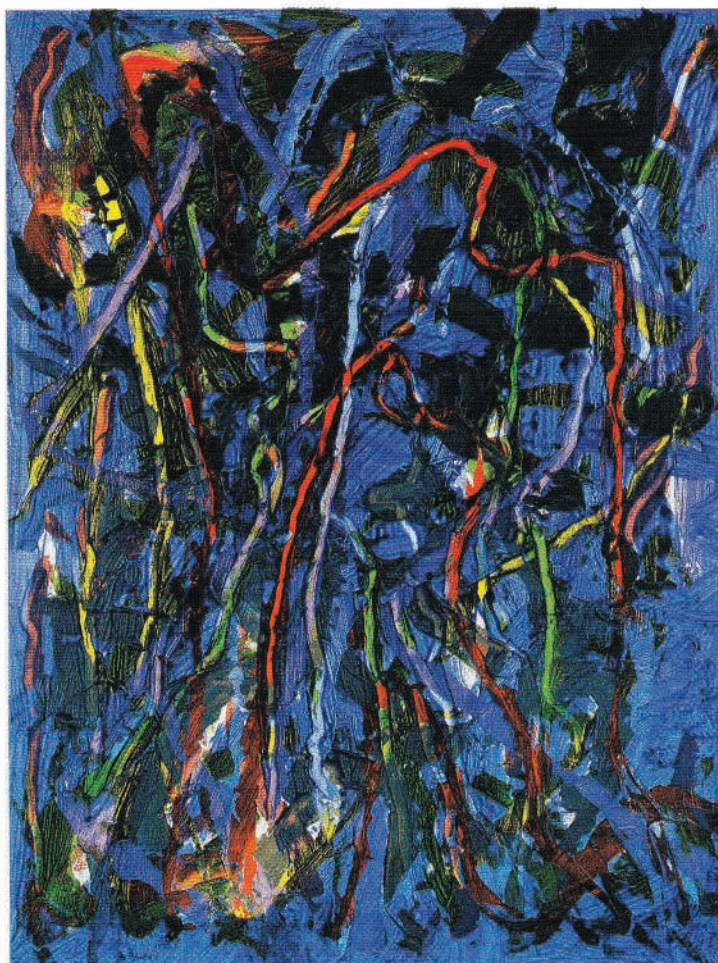
akrilik na platnu,

120 x 90 cm.

Plava slika d., 2011

akrilik na platnu,

120 x 90 cm.

Bez naslova c, 2011.

akrilik na platnu,
150 x 90 cm.

Uzašašće c, 2011.

akrilik na platnu,
150 x 90 cm.

Hrvatski model, 2010.

akrilik na platnu,

62 x 120 cm.

Dulčićevi fragmenti A, 2010.

akrilik na platnu,
100 x 81 cm,

Dulčićevi fragmenti B, 2010.

akrilik na platnu,
100 x 81 cm.

Životopis

Igor Rončević rođen je 1951. u Zadru. Gimnaziju završava u Zadru. 1971 g. Upisuje slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu gdje 1976 diplomira u klasi prof. Šime Perića. Od 1979 do 1981 g. suradnik je Majstorske radionice prof. Ljube Ivančića i prof. Nikole Reiserera. Stipendiju francuske vlade koristi u Parizu 1981/82. na Académie des Beaux-Arts. U više navrata odlazi na studijska putovanja, te posjećuje Italiju, Njemačku i USA. Po završenu školovanju postaje član Zajednice umjetnika Hrvatske. Pedagoškom djelatnošću bavi se od 1996 g. Na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu gdje je redovni profesor na slikarskom odsjeku i Poslijediplomskom doktorskom studiju likovne umjetnosti. Samostalno izlaže od 1976 g. Sudjelovao je na pedesetak samostalnih izložbi i stotinjak skupnih. 2006. u izdanju "Mete" tiskana je monografija Igor Rončević.

adresa: Pokornoga 6. 10 000 Zagreb
 mobilni: 091 793 1951
 e-mail: roncevic.i@gmail.com
 www/roncevic-igor.com

Samostalne izložbe

1976. Hvar, Galerija Na Bankete
 1977. Zagreb, Galerija Vladimir Nazor
 1979. Zadar, Gradska loža.
 1982. Le Touquet, Francuska, Palais de l'Europe
 1983. Koper, Galerija Meduza
 1984. Zagreb, Studio Galerije suvremene umjetnosti
 1985. Dubrovnik, Galerija Sebastijan
 1988. Zagreb, Muzej za umjetnost i obrt
 1990. Paris, Galerie d'Art Internationale
 1994. Zagreb, Galerija Karas
 1992. Zagreb, Galerija Forum
 1995. Zagreb, Galerija Zvonimir
 1996. Poreč, Galerija Narodnog sveučilišta
 1997. Zagreb, Galerija Arterija
 Rijeka, Galerija Filodramatika
 2000. Rijeka, O.K. Palach
 2001. Split, Galerija Geto
 2003. Dubrovnik, Umjetnička galerija
 2003. Šibenik, Galerija Sv. Krševana
 2004. Umag, Galerija Marino Cetina
 2005. Brugge, Belgija, Galerija Libertas
 2006. Zagreb, Galerija Zona
 2007. Osijek, Galerija Kazamat
 2010. Erolzheim, Njemačka, De Coene Gallery
 2011. Split, Moderna galerija

Skupne izložbe

1981. Kopar, Osemdeseta leta, primeri iz sodobnega hrvaškega slikarstva
 1982. Beograd, Sarajevo, Novi obrat slikarstvo
 1982. Sombor, Trenutak jugoslavenskog slikarstva
 1982. Kopar, Zagreb, Beograd, Maribor, Evropski i američki novi crtež
 1983. Ljubljana, Jugoslavanske nove podobe
 1983. Mainz, Junge Maler aus Zagreb
 1984. New York, 3th Biennial of Yugoslav Painting
 1984. Subotica, Crteži predstavnika Nove slike
 1985. Ferrara, Pittura fresca. Immagini della nuova pittura jugoslava
 1986. Zagreb, U susret muzeju suvremene umjetnosti
 1987. Sarajevo, Ljubljana, Pet hrvaških likovnih umetnikov
 1987. Sarajevo, Jugoslavenska dokumenta 87
 1987. Zagreb, Slika prirode i nova priroda slike
 1990. Zadar, Inovacije u slikarstvu osamdesetih
 1990. Skoplje, Sarajevo, Hrvatska umjetnost u osamdesetim godinama
 1993. Zagreb, Nova hrvatska umjetnost
 1993. Zagreb, Vukovarski muzej u progonstvu
 1994. Dubrovnik, Baštine budućnosti
 1995. Satirana, Italija, Aspetti dell'arte Croata contemporanea
 1996. Dubrovnik, Otok
 1997. Zagreb, 6. Trijenale hrvatskog kiparstva

1997. Zagreb, Autoportret
 1998. Luxembourg, Grands et Jaunes d'AJourd'hui
 1998. Kairo, Egipat, 7th international Biennale of Cairo
 1999. Poreč, XXXIX Porečki anale
 1999. Sarajevo, Pjesma stvorenja
 2001. Zagreb, Zbirka suvremene umjetnosti Filip trade
 2002. Zagreb, Monokromi
 2003. Ljubljana, Hrvatsko slikarstvo onda i sad
 2004. Varaždin, Apsolutno barok
 2005. Zagreb, Kraj stoljeća, kraj slikarstva
 2006. Vukovar, 2. vukovarski salon
 2007. Zagreb, Slikarstvo danas: resumé
 2007. New Delhy, Contemporary Croatian Art
 2010. Pula, Tu smo 2, Muzej suvremene umjetnosti Istre
 2011. Split, Galerija umjetnina

Nagrade

1981. Zagreb, Nagrada 7 sekretara SKOJ-a za slikarstvo
 1981. Zagreb, Nagrada 13. salona mladih u Zagrebu
 2001. Zagreb, Godišnja nagrada Hrvatskog društva likovnih umjetnika
 2005. Odlikovan je ordenom Marka Marulića za doprinos u kulturi
 2004. Zagreb, Republička nagrada za slikarstvo Vladimir Nazor

Žuti anagram dva, 2010.
akrilik na platnu,
75,5 x 58 cm.

Kulturno informativni centar, Zagreb
Preradovićeve 5, tel. 01 48 10 714
e-mail: kic@kic.hr, www.kic.hr

Izdavač / Publisher:

Kulturno informativni centar, Zagreb

Za izdavača / For the Publisher:

Goran Pavletić

Urednik kataloga / Editor:

Milan Bešlić

Savjet galerije / Gallery Council:

Stanko Jančić, Igor Zidić, Milan Bešlić,

Ante Kuđuz, Eugen Kokot, Andrej Smrekar,

Dominique Narran

Likovni postav izložbe / Exhibition set-up:

Milan Bešlić, Vlastimir Kusik

Tehnički postav / Technical set-up:

Josip Jurendić

Fotografija / Photography:

Goran Vranić

Lektor / Proof-reader:

Helena Antić

Tisak / Printed by:

Šolta, Zagreb

Naklada / Print run: 300

Izložba je ostvarena sredstvima
Ministarstva kulture RH i Gradskog ureda
za obrazovanje, kulturu i šport Grada
Zagreba, Zagreb, lipanj 2011.

Galerija Forum, Zagreb, Teslina 16, tel. 01 48 10 710